

Andreas Soneryd

**En skejtares
frestelser**

TIDEN

En skejtares dagbok (2004)

Tiden
Box 2052
103 12 Stockholm
www.tiden.se

© Andreas Soneryd 2005
Omslagsillustration: Magnus Bard
Tryckt hos MediaPrint AB, Uddevalla 2005
ISBN 91-85243-04-3

Tiden ingår i P. A. Norstedt & Söner, grundat 1823

”subhuman girl
you rule my world”

Caesars Palace, *Subhuman Girl*

17 juli
Ghettot

Hej!

Det blev ju konstigt det där. Först har vi umgåtts varje dag i nästan tre veckor och nu får man kolla på raspiga semesterkort för att se hur du ser ut. Dumt att inte alla bor i samma ghetto som jag, även om det skulle bli väldigt mycket folk. Då kunde vi åtminstone hälsa på varandra. Hur långt är det till dig nu? Trettio, femtio, hundra mil? Det är inte så att jag är lika kass på geografi som matte. Det är mer det att allt över tio mil känns som ett ljusår.

Vad har du haft för dig sen du kom hem? Det har ju i och för sig bara gått några dagar eller nåt, men kanske har du hunnit mer än att packa upp. Det har jag, även om jag inte har packat upp. Mamma tog väskan och hällde innehållet rakt ner i smutskorgen.

Vad ska du göra resten av sommaren? Kanske hjälpa din mamma och pappa att få jobb här uppe? Det kan ju inte vara så roligt att bo kvar på samma ställe hela livet. Vi har tyvärr ingen pir här :-(

Hör av dig.

Kram, Arvid

2 januari, tisdag

Alltså fan. Jag kan inte släppa det. När man till sist är inom skotthåll från bruden i ens liv (en av dem) så sitter det en galen kompis och försöker fylla jackan med snö.

På något sätt känns det inte som en sån grej tjejerna blir imponerade av.

Lillan, lilla Lillan Ramone.

I natt vaknade av att jag tänkte på henne. Hon måste ha kollat på mig. Det fanns knappast någon annan att kolla på i den där samlingen. Så nära! Det enda jag hade behövt göra var att ge Ali en ganska hård smäll, och sen gått över och hälsat.

– Tjena, Arvid här. Står du här och kollar på mig?

Eller:

– Ska vi gå hem till mig eller dig? Vi går till dig förresten för jag vet inte vad mamma tycker om nattbesök. Har du egen lägenhet?

Någonting sånt kanske. Lillan skulle kanske säga:

– Snygging. Jag har kollat efter dig i flera månader.

– Mmm, jag vet, skulle jag säga.

Det här kommer att bli Lillans år.

Bättre lycka det här året alltså. Det förra slutade ju sådär, även om det verkade bra ett tag.

Hempa och jag var hemma hos Henry i går. Vi var alla lite deprimerade.

– Inga brudar och inga pengar, sa Hempa.

– Vad vill du ha helst? undrade jag.

Här såg det ut som Hempa funderade länge, vilket är ovanligt. Han rynkade pannan och några svettddroppar syntes.

– Svårt att säga, sa han. Har man pengar kan man ju lättare få brudar. Men har man en brud kan man bli fattig.

– Jag fattar inte vad du pratar om, sa jag.

– Jag skulle vara nöjd om jag fått nåt annat än stickade tröjor och boxershorts i julklapp, sa Henry.

– Du är alltid nöjd med det lilla, sa jag.

Sen bråkade vi lite om vilken film vi skulle se. Hempa hade med sig en egen, men den vågade vi inte se för Henrys mamma brukar komma in lite då och då med förfriskningar.

Skolan börjar om några dagar. Men innan dess ska jag upp till Norrland och hälsa på farmor och farfar. Jag vet inte hur det blir. Jag hoppas att de i alla fall har fått en kiosk där de bor.

Syrran har aldrig flugit förut. Det har inte jag heller när jag tänker efter. I flera dagars tid har jag pratat med henne om olycksstatistiken över flygplansolyckor. Jag vet att det inte är speciellt snällt, men så är jag ju inte heller en speciellt snäll kille.

3 januari, onsdag

Snart åker vi upp till Stockholm för att därifrån ta flyget till Luleå. Det går på typ tio minuter. Jag tror att jag tycker det ska bli kul att flyga. Jag försöker i alla fall lura i syrran det. I själva verket tänker jag göra allt för att inte behöva sitta längst in. Tänk om de som åkte innan har glömt att dra upp fönstret?

4 januari, torsdag

Farmor och farfar bor i närheten av Luleå, kallar de det. I själva verket tar det en och en halv timme att åka genom drivis och glaciärer för att komma till deras stuga vid kusten. Det är fint där, det måste jag erkänna. Förmodligen hade det varit ännu finare om det inte varit snöstorm.

Jag skäms att säga det, men syrran tog flygningen mycket bättre än jag. Direkt när vi var inne i planet rusade hon mot fönsterplatsen och satte sig.

– Du kan väl få sitta där, sa jag.

När planet kom upp i luften fick jag sprängvärk i öronen.

– Gapa eller tugga tuggummi, sa pappa.

Själv tog han en öl för att få bort smärtan.

– Har du nåt tuggummi då? undrade jag.

– Nej, du får gapa.

– Jag har hellre ont än ser ut som en idiot.

– På mig känns det ingenting, sa syrran.

– Du har väl inget att ha ont i, sa jag.

Det gick i alla fall snabbt och farfar kom och hämtade oss på flygplatsen innan den andra helvetesfärden började.

Jag frågade honom om det inte fanns några lappar på slädar

bakom renar. Han sa att det heter samer och att de kört snöskoter de senaste trettio åren.

Farmor och farfar bor längst ut på en udde mot havet. När man kommer fram dit har asfaltvägarna försvunnit för många mil sen. Närmsta granne vet jag inte vem det är, men förmodligen är det någon i Finland. Kanske någon Henry känner.

Farmor och farfar kommer från någon annan planet. Farmor springer runt och fixar hela tiden och farfar sitter i soffan och blossar på sin pipa. Mamma skulle aldrig gå med på att jag satt i soffan och rökte pipa medan hon grejade. Hon avskyr när folk inte gör något.

När farfar tyckte det blev för jobbigt inne tog han mig och syrran på en promenad längs havet. Efter ett tag stannade han och såg bort mot horisonten.

– Där borta slogs jag mot ryssen under vinterkriget, som artilleriofficer, sa han på långsam norrländska och pekade mot horisonten.

Syrran såg imponerad ut, men det var inte jag.

– Larva dig inte, sa jag. Du kan max ha varit nio–tio år när vinterkriget drog igång. Så unga soldater har de inte ens i Finland.

– Nehej, då var det grannen.

Då kollade både syrran och jag oss omkring för att åtminstone se någon levande varelse.

6 januari, lördag

Varenda gång jag är här hemma påminns jag om varför folk bor i Norrland, framför allt på vintern: snöskoter. Farfar lät mig köra själv den här gången. Jag vet inte hur snabbt jag åkte, men jag är ganska säker på att jag sprängde ljudvallen. Jag hade i alla fall svårt att höra några timmar efteråt.

Snart ska vi ta bilen till flygplatsen och åka hemåt. Det har varit trevligt här. På något skumt sätt är det skönt att vara på ett ställe där det knappt finns några levande varelser. Man kan fastna i en snödriva och glo ut på havet hur länge som helst. Men jag tror att jag väntar, åtminstone några år, innan jag flyttar hem till dem.

8 januari, måndag

Om helvetet var som skolan skulle folk flytta till himlen.

Jag mådde dåligt av att gå till skolan i dag. Jag tänkte på de bleka väggarna, på de gamla rynkiga lärarna, på Lingonet, rektorn, vaktmästaren, elitsadisten Annelie Bällgren.

Det är ingen överdrift. Magen värkte, och även Hempa och Henry gick med nerböjda huvuden.

– Fan, sa Hempa. Det tar aldrig slut. Jag kan inte ens i fantasin få för mig att skolan nånsin slutar.

– Och du har ändå en ganska livlig fantasi, sa jag.

– Just det, sa Hempa.

– Om ni inte skärper er kommer skolan aldrig att sluta, sa Henry.

Det tycker jag var lite överdrivet sagt.

10 januari, onsdag

Jag drog med Henry till skatehallen. Det verkade som han behövde det för han börjar redan få en förvildad studerandeblick. Kanske tror han inte att han kommer in på gymnasiet med nästan bara MVG.

Jag vet inte.

Men jag vet hur man gör den schysstaste 360-graders på den här sidan Nordsjön. Det är mer än vad många andra klarar. Jag tror till och med att jag är den enda på skolan. Det skulle såklart kunna finnas någon skejtare där som inte har kommit ut ur garderoben än. Fast jag tror inte det. Att erkänna att man är skejtare är liksom inte lika svårt som att erkänna att man ibland lyssnar på schlagers.

Det var bra i hallen, inte så mycket folk, men de som var där var inget vidare bra så de höll sig undan när skickligare folk drog förbi.

Henry tog det lugnt. Jag tyckte mest att han stod och glodde hela tiden.

- Du kör lite, sa jag. Har du fel på huvudet?
- Nä, måste hem och fixa några grejer snart bara, sa han.
- Läxor?
- Fan.

En helt konstig sak fanns i mitt vardagsrum efter att vi svärande åkt hem.

Dammsugarförsäljaren satt där tillsammans med Agnes. Mamma var inte där och Agnes såg plågad ut.

– Mamma är ute och h-a-n-d-l-a-r, sa Agnes. Jag behövde inte följa med.

– Sätt dig här och prata, du med, sa dammsugaren.

– Nej, jag måste göra läxor, sa jag.

– Hmpff, sa Agnes.

Resten av kvällen blev inte ett dugg kul. När mamma kom hem skulle vi äta och sen tyckte hon att vi skulle spela sällskapsspel, men där fick det vara nog. Mat behöver man för att leva. Sällskapsspel med dammsugarförsäljare väntar jag med tills jag kastas i helvetet.